Σχολιασμός της επισκέψεως του Αρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου στο Βατικανό (Αρχιμανδρίτου π. Αθανασίου Αναστασίου, Καθηγουμένου της Ιεράς Μονής Μεγάλου Μετεώρου)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 6 Φεβρουαρίου, 2007

Πραγματοποιήθηκε τις ημέρες αυτές η επίσκεψη του Αρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου και της αντιπροσωπείας της ελλαδικής Εκκλησίας στο Βατικανό. Δυστυχώς η επίσκεψη αυτή επιβεβαίωσε τις ανησυχίες όλων εκείνων που είχαν εκφράσει την αντίθεσή τους.
Επεκράτησε και εδώ ό,τι και πριν από μερικές ημέρες στο Φανάρι: η θυσία της θεολογικής αλήθειας στον βωμό των εντυπώσεων, της διπλωματίας, της «κοινωνικής πολιτικής» και των «καλών σχέσεων», των προσωπικών φιλοδοξιών και επιδιώξεων, της προβολής και των εντυπώσεων. Όλη η επίσκεψη, άλλωστε είναι φανερό πως οργανώθηκε με κριτήρια καθαρά επικοινωνιακά και με τρόπο, ώστε τεχνηέντως να αποκρύπτεται ο ουσιαστικός της χαρακτήρας και οι συνέπειές της.
Από την αρχή τονιζόταν εκ μέρους των συμμετεχόντων στην αποστολή ότι αυτή θα είχε δήθεν μόνον εθιμοτυπικό χαρακτήρα και ότι οι συζητήσεις θα περιοριζόταν σε κοινωνικά ζητήματα. Πρόκειται για κινήσεις τακτικής, που προκαλούν τον αποπροσανατολισμό του πιστού λαού, τον εθισμό και την άμβλυνση της συνειδήσεώς του.
Ανεξάρτητα όμως από το τί συζητήθηκε στο Βατικανό υπάρχουν συγκεκριμένα και ουσιαστικά δεδομένα τα οποία δεν απαλείφονται και δεν παραβλέπονται, παρά τις συστηματικές προσπάθειες ωραιοποιήσεως και αποσιωπήσεώς τους.

Το πιο ουσιαστικό από αυτά είναι η παροχή στον Πάπα και στο Βατικανό εκκλησιαστικής αναγνωρίσεως εκ μέρους της Εκκλησίας μας. Τα κείμενα, οι προσφωνήσεις, η συνολική παρουσία και συμπεριφορά του Μακαριωτάτου και της συνοδείας του απέπνεαν αυτή την αντίληψη: ότι πραγματοποιούσαν επίσκεψη σε μια «αδελφή εκκλησία», σε έναν «αγαπητό αδελφό», σε έναν «αγιώτατο επίσκοπο» και όχι σε έναν αιρεσιάρχη, όχι στο κέντρο της παναιρέσεως, που προκάλεσε την μεγαλύτερη παραποίηση του χριστιανισμού και που δεν έπαψε ποτέ να αποτελεί ανοιχτή πληγή για την Εκκλησία και το Έθνος μας. Γι’ αυτό και η τόση θέρμη, η ευφορία, η διαχυτικότητα, οι εναγκαλισμοί, οι ασπασμοί. Γι’ αυτό η θεαματικότητα και ο εντυπωσιασμός, που επιχειρεί να επικαλύψει τις αποκλίσεις, τις εκχωρήσεις, τους συμβιβασμούς. Γι’ αυτό η επικοινωνιακή τακτική, οι γενικόλογες αναφορές και τα ευχολόγια που δημιουργούν μια επίπλαστη πραγματικότητα, μια ψευδεπίγραφη

εικόνα βασισμένη στην σύγχυση, τον αποπροσανατολισμό και την μονομερή πληροφόρηση.

Καμμία συζήτηση και καμμία υπεύθυνη και ολοκληρωμένη ενημέρωση δεν προηγήθηκε αυτής της επισκέψεως. Δεν υπήρχε σχετική απόφαση της Ιεραρχίας η οποία παρακάμφθηκε και αγνοήθηκε, παρότι ήταν η μόνη αρμόδια για να αποφασίσει για ένα τόσο σπουδαίο ζήτημα. Για την αγνόηση αυτή της Ιεραρχίας έχουν αντιδράσει και πολλοί Ιεράρχες οι οποίοι διετύπωσαν και γραπτώς την αντίθεσή τους στην μετάβαση του Αρχιεπισκόπου στο Βατικανό.

Παρακάμφθηκε και αγνοήθηκε συστηματικά το πλήρωμα της Εκκλησίας μας, οι κληρικοί, οι μοναχοί, ο πιστός λαός του Θεού, που επανειλημμένα και με κάθε τρόπο έχουν δηλώσει την έντονη αντίθεσή τους στα οικουμενιστικά ανοίγματα της Διοικούσης Εκκλησίας μας.

Και τίθεται το ερώτημα: από ποιόν καθορίστηκε και από ποιόν εγκρίθηκε το πρόγραμμα της επισκέψεως του Μακαριωτάτου στο Βατικανό; Από ποιόν εγκρίθηκε το κείμενο της Κοινής Δηλώσεως που υπογράφηκε από τον Αρχιεπίσκοπο και τον Πάπα; Ήταν σε γνώση και είχε την έγκριση της Ιεραρχίας το συγκεκριμένο κείμενο; Με ποιά εξουσιοδότηση ανελήφθησαν οι κοινές δεσμεύσεις για συνεργασία και κοινή πορεία με το Βατικανό «δια την ενίσχυσιν της αξιοπιστίας του χριστιανικού μηνύματος»; **Θεωρούμε ότι το μήνυμα της Ορθοδοξίας είναι αναξιόπιστο και έχει την ανάγκη της παπικής ενισχύσεως;** Με ποιά εξουσιοδότηση ανελήφθησαν οι δεσμεύσεις για προώθηση του διαθρησκειακού διαλόγου, τον οποίο συστηματικά χρησιμοποιεί το Βατικανό για την εδραίωση του ρόλου του Πάπα ως θρησκευτικού πλανητάρχου;

Είναι δεδομένο ότι ο Μακαριώτατος κ. Χριστόδουλος με την επίσκεψή του στο Βατικανό στην ουσία δεν εκπροσωπούσε την Εκκλησία της Ελλάδος και δεν εξέφρασε το φρόνημα και την θέληση του πιστού λαού, του ευσεβούς κλήρου και των μοναχών της Εκκλησίας μας.

Είναι πράγματι οδυνηρή η διαπίστωση και μας προκαλεί βαθύτατο πόνο και θλίψη το γεγονός ότι ο Μακαριώτατος επιλέγει να ανταλλάξει την εκτίμηση και την αγάπη του ευσεβούς κλήρου και του λαού με την παπική αναγνώριση και την καταξίωσή του στο οικουμενιστικό στερέωμα. Επιλέγει την είσοδό του στην λογική των συμβιβασμών, των εκπτώσεων και των παραχωρήσεων προς τον Πάπα με το πρόσχημα του κοινωνικού διαλόγου.

Αποζητούμε διακαώς τον διάλογο και την συνεργασία με τον Πάπα, προσδοκώντας μέσα απ’ αυτόν επιβράβευση και επιβεβαίωση. Και είναι ιδιαίτερα λυπηρό το γεγονός ότι και άλλες Ορθόδοξες Εκκλησίες προβαίνουν σε ανάλογες ενέργειες μεμονωμένα

και ανεξάρτητα, χωρίς καμμία προηγούμενη συνεννόηση ή συνεργασία με τις υπόλοιπες ορθόδοξες Εκκλησίες. Η τακτική αυτή αποσκοπεί πολλές φορές στην επίλυση εσωτερικών τους ζητημάτων, την προβολή εθνικών αιτημάτων, αλλά (καί το ακόμη χειρότερο) και στην ενίσχυση της θέσεώς τους και την επιβολή τους έναντι των άλλων ορθοδόξων Εκκλησιών.

Αναδεικνύεται έτσι μία **θλιβερή εικόνα μίας Ορθοδοξίας διηρημένης με τους ηγέτες της να προσφεύγουν στον Πάπα και να τον καθιστούν ρυθμιστή των θρησκευτικών και όχι μόνον υποθέσεων**, πηγή αναγνωρίσεως και καταξιώσεως, ενισχύοντας, έτσι, οι ίδιοι τον ρόλο του ως θρησκευτικού πλανητάρχου. Η ορθοδοξία δεν είναι υπόθεση ενός ή ολίγων, αλλά κοινή υπόθεση των ορθοδόξων Εκκλησιών και του πληρώματός τους.

Με την αρχιεπισκοπική επίσκεψη στον Πάπα αναγνωρίζουμε το Βατικανό ως Εκκλησία υποβαθμίζοντας και σχετικοποιώντας έτσι την αλήθεια της Μίας Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας που διασώζει η ορθοδοξία. Και με αντάλλαγμα τί; Την συμφωνία συνεργασίας με τον Πάπα για την διάσωση του θρησκευτικού χαρακτήρα της Ευρώπης! Μα οι Ευρωπαίοι απέρριψαν τον χριστιανισμό εξαιτίας του θλιβερού κακέκτυπου που δημιούργησε και τους προέβαλε ο Πάπας. Αυτόν τον καταρρακωμένο και αποσυντεθειμένο θεολογικά παπισμό, που αδυνατεί να εκφέρει πνευματικό λόγο και να συγκρατήσει τα κύματα της απορρίψεως εκ μέρους των ίδιων των πιστών του τον αναγνωρίζουμε και τον καταξιώνουμε, τον «ανακηρύσσουμε» εκβιαστικά σε Εκκλησία και τον καθιστούμε σύμμαχό μας στην προσπάθεια θεραπείας των προβλημάτων που ο ίδιος προκάλεσε.

Ίσως το επιχείρημα να έπειθε τους αφελείς. Δεν είναι, όμως δυνατόν να πείσει τον πιστό λαό που με αμηχανία, απαρέσκεια και βαθύτατη θλίψη παρακολούθησε όλη αυτή την σκηνοθετημένη παράσταση στο Βατικανό. Γιατί ο λαός και κρίση διαθέτει και αισθητήριο, ώστε να αναγνωρίζει και να αντιλαμβάνεται την πραγματική αλήθεια, τα κίνητρα, τις σκοπιμότητες και τις συνέπειές τους. Διαθέτει κρίση και μνήμη, ώστε να μην λησμονεί τις προηγούμενες υποσχέσεις του Μακαριωτάτου για πιστότητα στην παράδοση στα θέματα της πίστεως. Δεν λησμονεί, επίσης, τις αρχιεπισκοπικές δηλώσεις και την πληθώρα των «εξηγήσεων» που δίδονταν το 2001, για να δικαιολογήσουν την τότε επίσκεψη του προηγουμένου Πάπα στην Ελλάδα και την επίσημη υποδοχή του με εκκλησιαστικές τιμές και αναγνώριση εκ μέρους της Εκκλησίας μας.

Τότε η δικαιολογία ήταν ότι η επίσκεψη μας «επιβλήθηκε» από την Πολιτεία, που τον είχε καλέσει ως αρχηγό κράτους. [Σε συνέντευξή του, όμως, στο ιταλικό περιοδικό «Espresso» αποκαλύπτει τις αληθινές του διαθέσεις για την επίσκεψη του Πάπα στην Αθήνα. «Διατηρώ εξαιρετικές σχέσεις, δήλωνε, με την ελληνική καθολική κοινότητα. Ορισμένοι από τους επισκόπους της ήταν συμμαθητές μου στο καθολικό

σχολείο των Γάλλων Μαριανών Αδελφών (σ.σ. την Λεόντειον). Κάναμε συγκεκριμένα βήματα από κοινού, για παράδειγμα κάναμε δυνατή την επίσκεψη του Πάπα το 2001, η οποία συνάντησε πολύ ισχυρή αντίδραση σ' εμάς, αλλά τή φέραμε σε πέρας, πράγμα που ικανοποίησε όλους» (βλ. εφημ. Ορθόδοξος Τύπος, 3 Μαρτίου 2006, σ. 5)].

Τώρα που ο Μακαριώτατος και τα υπόλοιπα μέλη της αντιπροσωπείας αυτοβούλως επισκέφθηκαν το Βατικανό, η δικαιολογία είναι ότι απαντούμε στην επίσκεψη του Πάπα και θα συζητήσουμε μόνον κοινωνικά και όχι θεολογικά ζητήματα. Την επόμενη φορά θα επισκεφθεί ο Πάπας την Ελλάδα ανταπαντώντας στην δική μας επίσκεψη. Έχοντας καλλιεργήσει ήδη το πνεύμα της καλής συνεργασίας μεταξύ μας, έχοντας επιτύχει την «ταυτότητα απόψεων» σε κοινωνικά και πολιτιστικά ζητήματα, θα μπορούμε να συζητήσουμε και τα θεολογικά ζητήματα και να προβούμε και σε μεγαλύτερα ανοίγματα και παραχωρήσεις στα θέματα της πίστεως.

Η τακτική εύκολα αναγνώσιμη και προβλέψιμη. Με προκάλυψη και ελιγμούς προχωρούμε σταδιακά, βήμα προς βήμα, κερδίζοντας κάθε φορά και μία καινούργια θέση μέχρι την κυρίευση του τελικού στόχου.

Προβάλλεται, επίσης, η δικαιολογία ότι «δεν αλλάζουμε την πίστη μας» ή ότι «δεν κάνουμε καμμία παραχώρηση στα δογματικά». Η επίσημη εκκλησιαστική αναγνώριση του Πάπα και του Βατικανού δεν αναιρεί την έννοια της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας; Δεν συνιστά αυτό σχετικοποίηση της πίστεως και της αληθείας; Δεν θίγεται και δεν υποτιμάται η αλήθεια, όταν τοποθετείται επί ίσοις όροις δίπλα στην πλάνη και την αίρεση;

Είναι, άραγε, μικρή παραχώρηση στα θέματα της πίστεως η επίσημη αναγνώριση της αιρέσεως και ο συσχετισμός μας με τους αιρεσιάρχες; Ο Μακαριώτατος στην διάρκεια της επισκέψεώς του στο Βατικανό εναπέθεσε ένα επίχρυσο στεφάνι στον τάφο του Πάπα Ιωάννη Παύλου του Β΄, στο οποίο αναγράφονται τα εξής: «Εδούλευσε εις το Ευαγγέλιον, απόσπασμα από την επιστολή προς Φιλιππησίους του Αποστόλου Παύλου». Τόση τιμή και τόση αναγνώριση στον ηγέτη της μεγαλύτερης αιρέσεως, που διέστρεψε παντελώς το πνεύμα και την αλήθεια του Ευαγγελίου!

Λίγο πριν την αναχώρησή του από το Βατικανό ο Μακαριώτατος ανέφερε τα εξής χαρακτηριστικά και δηλωτικά των προθέσεών του στην προσφώνησή του προς τον Καρδινάλιο Κάσπερ: «Αύριο φεύγουμε, αφήνοντας πίσω μας αδελφούς, με τους οποίους θα συνεχίσουμε να συναντώμεθα και να διαλεγώμεθα αληθεύοντες εν αγάπη. Αποχωρούμε πλήρεις ευγνωμοσύνης και ικανοποιήσεως: ευγνωμοσύνης για την αδελφική φιλοξενία που μας επιφυλάχθηκε και τις χειρονομίες τιμής που μας αποδόθηκαν, δείγματα έναρξης μίας νέας εποχής αγαθών σχέσεων και εμπιστοσύνης· ικανοποιήσεως, γιατί είχαμε την ιδιαίτερη ευλογία, αφ' ενός μεν να προσκυνήσουμε χώρους πανίερους της κοινής πίστεως και ευλαβείας, αφ' ετέρου δε να

εναρμονίσουμε τη χριστιανική μας μαρτυρία και να συντονίσουμε τή γόνιμη συνεργασία μας στην Ευρώπη των κοινών αρχών και αξιών».

Είναι χαρακτηριστική η ευκολία με την οποία εισερχόμαστε στην «νέα εποχή» παραθεωρώντας το παρελθόν και τις παρακαταθήκες των Αγίων Πατέρων. «Οι κληροδοτήσαντες εις ημάς την διάσπασιν προπάτορες ημών υπήρξαν ατυχή θύματα του αρχεκάκου όφεως και ευρίσκονται ήδη εις χείρας του δικαιοκρίτου Θεού. Αιτούμεθα υπέρ αυτών το έλεος του Θεού, αλλ' οφείλομεν ενώπιον Αυτού όπως επανορθώσωμεν τα σφάλματα εκείνων» (!!!), ανέφερε ο Οικουμενικός Πατριάρχης στην θρονική εορτή του 1998. Είναι αυτή η «ανακάθαρση της εκκλησιαστικής μνήμης» που πρέπει να οικοδομηθεί, όπως εύχεται ο Μακαριώτατος στην προσφώνησή του προς τον Πάπα;

Η μαρτυρία, όμως, των Αγίων Πατέρων είναι αναλλοίωτη και διαχρονική. Είναι η έκφραση της αγιοπνευματικής εμπειρίας και του φωτισμού των Αγίων μας, που απλανώς εδογμάτισαν και εκήρυξαν την ακρίβεια και την αλήθεια της πίστεώς μας. Η μαρτυρία αυτή δεν περιορίζεται στα χρονικά όρια μίας συγκεκριμένης περιόδου, αλλά διατηρεί την ουσιαστική της αξία και το μήνυμά της σε κάθε εποχή και σε κάθε περίσταση. «Ιησούς Χριστός χθες και σήμερον ο αυτός και εις τους αιώνας» (Εβρ. 13, 8).

Αυτή είναι η κοινή πεποίθηση των ορθοδόξων χριστιανών. Αυτά αντιλαμβάνεται και το ρωμαίικο αισθητήριο που ενίσταται και αντιδρά. Γιατί γνωρίζει πολύ καλά, μέσα από την μακραίωνη εμπειρία και την ιστορική του μνήμη ότι **η Ορθοδοξία και το Έθνος μας ουδέποτε ωφελήθηκαν από τον παπισμό. Ότι το Βατικανό σε καμμία περίπτωση δεν έχει μεταβάλλει την τακτική του, δεν έχει ανασκευάσει καμμία από τις κακοδοξίες του.** Αντιθέτως η δική μας πλευρά προχωρεί συνεχώς σε παραχωρήσεις και συμβιβασμούς. Αυτή η πορεία των συνεχών υποχωρήσεων γεμίζει με πικρία και πόνο το ορθόδοξο πλήρωμα. Ο πιστός λαός του Θεού, οι μοναχοί και οι κληρικοί μας θλίβονται και αγανακτούν από αυτή την άμετρη πορεία των οικουμενιστικών ανοιγμάτων. Εύχεται δε και αναμένει από τους εκκλησιαστικούς ταγούς του να αφουγκρασθούν το αίτημα και την επιθυμία του, ώστε να μην επαναληφθούν ανάλογες κινήσεις που αποδείχθηκαν άστοχες και ζημιογόνες.

(Αναδημοσίευση από την έκτακτη έκδοση *Εν Συνειδήσει* της Ιεράς Μονής Μεγάλου Μετεώρου)

(Πηγή: "ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ", Νοε -Δεκ 2006)